

## Arrest

**nr. 347 725 van 3 juni 2026**  
**in de zaak RvV X / XI**

**Inzake:** 1. X  
2. X

**Gekozen woonplaats:** ten kantore van advocaat M. JABLONSKA  
Grotestraat 122  
3600 GENK

**tegen:**

**de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen**

### **DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,**

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 10 december 2025 hebben ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 november 2025.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 maart 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 april 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken V. SERBRUYNS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partijen en hun advocaat C. CAMS *loco* advocaat M. JABLONSKA.

### **WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:**

#### **1. Over de gegevens van de zaak**

1.1. Eerste verzoekende partij (hierna: verzoekster) en tweede verzoekende partij (hierna: verzoeker), die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, komen volgens hun verklaringen België binnen op 6 mei 2019 en verzoeken diezelfde dag een eerste keer om internationale bescherming. Op 22 oktober 2020 beslist de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), zowel ten aanzien als verzoeker als verzoekster, tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In zijn arrest nr. 260 031 van 2 september 2021 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), zowel ten aanzien van verzoeker als verzoekster, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2. Zonder België te hebben verlaten, dienen verzoekers op 14 oktober 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Deze verzoeken worden op 20 oktober 2022 ontvankelijk verklaard door de commissaris-generaal. Op 2 oktober 2024 beslist de commissaris-generaal andermaal, zowel ten aanzien als verzoeker als verzoekster, tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire

beschermingsstatus. In zijn arrest nr. 321 959 van 19 februari 2025 weigert ook de Raad opnieuw hen beide de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.3. Zonder België te hebben verlaten, dienen verzoekers op 5 augustus 2025 een derde verzoek om internationale bescherming in. Op 20 november 2025 beslist de commissaris-generaal tot de niet-ontvankelijkheid van deze verzoeken. Dit zijn de thans bestreden beslissingen, die op 24 november 2025 aangetekend worden verzonden aan verzoeker en verzoekster.

1.4. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoeker, luidt als volgt:

“(…)

#### **A. Feitenrelaas**

*U verklaart de Russische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 20 april 1985. U bent van Russische origine en woonde in Kolomna. U bent getrouwd met B. E. (CG: xxxxxxxxx). Op 22 februari 2012 bekeerde u zich in de gevangenis tot de islam. U zat sinds 2008 een gevangenisstraf uit voor poging tot moord. Vanaf uw bekering ervaarde u een negatieve houding van het gevangenispersoneel tegenover u. Na uw vrijlating in 2016 kreeg u een administratief toezicht opgelegd voor drie jaar. Dit hield in dat u 's nachts op een vast adres aanwezig moest zijn en ook dat u zich wekelijks moest aanmelden bij de politie. Ook werd u regelmatig door de wijkagent opgeroepen voor een gesprek. Hij vroeg dan of u van plan was bij IS te gaan. In 2017 werd u veroordeeld wegens geweldpleging en kreeg u acht maanden gevangenisstraf. Wanneer u vrijkwam trouwde u met B. E. (CG: xxxxxxxxx) en verhuisde u naar een ander appartement. U moest zich niet meer wekelijks melden bij de politie en had ook geen contact meer met de wijkagent. Ongeveer een half jaar voor uw vertrek werd u opnieuw door de politie opgeroepen. Het gesprek duurde twee a drie uur lang. De politie vroeg u om informatie door te geven over de lokale moskee. U weigerde en zei dat de politie reeds een informant in de moskee had. U vertrok op 14 april 2019 uit Rusland. Op 6 mei 2019 diende u uw eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Op 23 oktober 2020 nam het CGVS in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende hiertegen beroep aan en de beslissing van het CGVS werd op 2 september 2021 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U tekende hiertegen geen cassatieberoep aan binnen de wettelijk voorzien termijn.*

*Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 14 oktober 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in België in. U vreesde bij terugkeer naar Rusland aangehouden te worden omwille van het feit dat u moslim bent. U verklaarde dat er nog een huiszoeking plaatsvond bij uw geloofsbroeder S., waarbij er werd gevraagd naar u. Daarnaast was u op de hoogte van twee moorden die zijn gebeurd door medewerkers van de gevangenis toen u in de gevangenis zat. U dacht dat uw vroegere celgenoot R. op dat moment werd vastgehouden omdat hij tevens op de hoogte was van deze moorden. Op 20 oktober 2022 werd uw verzoek ontvankelijk verklaard door het CGVS. Op 2 oktober 2024 nam het CGVS evenwel opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van u en uw vrouw. U tekende hiertegen beroep aan en de beslissing van het CGVS werd op 19 februari 2025 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U tekende hiertegen geen cassatieberoep aan binnen de wettelijk voorzien termijn.*

*Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, dienden u en uw vrouw op 5 augustus 2025 een derde verzoek om internationale bescherming in België in. In het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming beroept u zich opnieuw op de bekering van u en uw vrouw tot de islam. U stelt meer specifiek dat de situatie voor moslims in Rusland erger is geworden, dat moslims in Rusland vooral worden gevisieerd door de organisatie “Russische Gemeenschap” en dat moslims in Rusland ook fysiek worden aangevallen. U vreest verder dat u naar de oorlog in Oekraïne zal worden gestuurd en u vreest opnieuw opgesloten te worden omdat u eerder reeds werd veroordeeld.*

*U verblijft momenteel in België samen met uw vrouw B. E. (CG: xxxxxxxxx) en jullie drie kinderen: I., H. A. en D.*

*Ter staving van uw huidige verzoek om internationale bescherming legt u volgende documenten neer: een usbstick met video's over de situatie van moslims in Rusland (kopie); andere berichten over de situatie van moslims in Rusland (kopie) en een Instagrampost over de mobilisatie (kopie).*

#### **B. Motivering**

*Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale*

*bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.*

*Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.*

*Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*U herhaalt in het kader van uw huidige verzoek om internationale bescherming dat u in de Russische Federatie nog steeds vreest geviséerd te worden omdat u en uw vrouw zijn bekeerd tot de islam, dat u vreest naar Oekraïne gestuurd te worden, alsook vreest u opnieuw opgesloten te worden omdat u eerder al werd veroordeeld (Verklaring volgend verzoek, d.d. 05/11/2025, vraagnr. 17 & 19-20).*

*Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.*

*In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.*

*Vooreerst dient beklemtoond te worden dat zowel uw eerste verzoek om internationale bescherming als uw tweede verzoek om internationale bescherming werden afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er werd immers geconcludeerd dat u uw vrees op basis van uw bekering niet aannemelijk kon maken, dat uw verklaringen over de problemen die uervaarde op basis van uw eerdere gevangenisstraf ongeloofwaardig waren en dat er geen actueel risico om gemobiliseerd te worden in uw hoofde bestaat. U ging tegen beide beslissingen in beroep bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) en de beslissingen van het CGVS werden telkens bevestigd. U tekende in geen van beide gevallen cassatieberoep aan tegen de beslissingen. Bijgevolg resten er u geen verdere beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot uw vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens er, wat u betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat u voor internationale bescherming in aanmerking komt. Echter, in onderhavig geval is geen dergelijk element in uw dossier voorhanden.*

*In voorliggend geval moet namelijk worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek quasi volledig steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw eerste en tweede verzoek hebt uiteengezet, namelijk uw vrees op basis van uw bekering, uw vrees om naar Oekraïne gestuurd te worden en uw vrees op basis van uw eerdere veroordeling (Verklaring volgend verzoek, d.d. 05/11/2025, vraagnr. 17 & 19-20). Er werd hierboven reeds gewezen op de eerdere beoordelingen van het CGVS en de RvV inzake uw eerdere verzoeken om internationale bescherming. Dat u in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming deze problemen bevestigt, verandert logischerwijze niks aan deze beoordelingen.*

*De Instagrampost die uw vrouw indiende in verband met de gedeeltelijke mobilisatie verandert ook niks aan het feit dat er in uw hoofde geen actueel risico hiertoe bestaat (Verklaring volgend verzoek VROUW, d.d. 05/11/2025, vraagnr. 19)*

*Waar u trouwens stelt dat u vreest om opgesloten te worden bij terugkeer naar de Russische Federatie omdat u eerder al eens veroordeeld bent geweest (Verklaring volgend verzoek, d.d. 05/11/2025, vraagnr. 20) kan worden opgemerkt dat een nieuwe gevangenisstraf logischerwijze niet aan de orde is indien u geen nieuwe feiten pleegt. U brengt geen enkel concreet element aan om te concluderen dat u een gevangenisstraf riskeert, enkel en alleen omdat u in het verleden ooit bent veroordeeld in de Russische Federatie. De problemen die u naar eigen zeggen meemaakte in het kader van uw eerdere gevangenisstraf zijn zoals reeds gesteld immers niet geloofwaardig bevonden.*

*Waar u aanhaalt dat de situatie van moslims in de Russische Federatie ondertussen erger is geworden en u in dit verband meerdere video's en een krantenartikel indient (Verklaring volgend verzoek, d.d. 05/11/2025, vraagnr. 17 & 19), dient enerzijds te worden opgemerkt dat u hiermee nog geen persoonlijke vrees in hoofde*

van u en uw gezin aantoon. Anderzijds blijkt uit algemeen beschikbare informatie die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (Algemeen ambtsbericht Nederland 2023, p. 16-17) dat er geen systematische vervolging is van moslims in de Russische Federatie. Integendeel, de islam wordt algemeen geaccepteerd en gereguleerd door de autoriteiten. Uit deze informatie blijkt enkel dat er wel hard en repressief wordt opgetreden tegen specifieke extremistische groeperingen van de islam, waartoe u en uw gezinsleden niet behoren. Opnieuw slaagt u er dus niet in aannemelijk te maken dat u een gegronde vrees voor vervolging meent te koesteren in Rusland omwille van uw bekering.

Volledigheidshalve dient te worden ingegaan op de verklaringen van uw vrouw in het kader van haar derde verzoek om internationale bescherming. Ze stelt dat jullie kinderen geen Russische namen hebben en daardoor riskeren gepest en vernederd te worden door andere kinderen (Verklaring volgend verzoek VROUW, d.d. 05/11/2025, vraagnr. 23). Wat hier ook van zij, dergelijke situatie kan niet kan worden gelijkgesteld met vervolging in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, noch met ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Niets wijst er namelijk op dat het leven, de vrijheid of de fysieke integriteit van uw kinderen in uw land van herkomst bedreigd zou worden door een vervolgingsactor in de zin van artikel 48/5, §1 van de wet van 15 december 1980.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

### **C. Conclusie**

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.

Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughouding van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.

(...)"

1.5. De bestreden beslissing, genomen ten aanzien van verzoekster, luidt als volgt:

"(...)"

### **A. Feitenrelaas**

U verklaart de Russische nationaliteit te hebben en afkomstig te zijn uit Bakoe in Azerbeidzjan. U bent geboren op 12 mei 1980. In 2000 trouwde u met uw eerste echtgenoot, een moslim uit Soedan. Een halfjaar later bekeerde u zich tot de islam. Tijdens uw eerste huwelijk verbleef u in verschillende landen, maar het grootste deel van de tijd woonde u in Egypte. U keerde regelmatig terug naar Rusland om uw familie te bezoeken. In 2015 eindigde uw eerste huwelijk, u bleef in Egypte wonen. In 2017 ontmoette u B. A. (CG: xxxxxxxx) toen u op vakantie was in Kolomna. Jullie wilden trouwen maar uw man belandde opnieuw in de gevangenis. Wanneer hij in 2019 vrijkwam, verhuisde u naar Kolomna en trouwden jullie. In Rusland ondervond u verschillende problemen. In de luchthaven werd u steeds uitvoerig gecontroleerd. Op straat werd uw hoofddoek meermaals afgetrokken. Ook slaagde u er niet in werk te vinden waar het toegestaan was uw hoofddoek aan te houden. Vanaf uw huwelijk wilden u en uw echtgenoot Rusland verlaten. Eerst probeerden jullie een visum voor Europa te verkrijgen. Nadat dat dit mislukte reisden jullie met de trein via Wit-Rusland naar Polen.

*Op 6 mei 2019 diende u uw eerste verzoek om internationale bescherming in België in. Op 23 oktober 2020 nam het CGVS in uw hoofde een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. U tekende hiertegen beroep aan en de beslissing van het CGVS werd op 2 september 2021 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U tekende hiertegen geen cassatieberoep aan binnen de wettelijk voorzien termijn.*

*Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, diende u op 14 oktober 2021 een tweede verzoek om internationale bescherming in België in. U verklaarde bij terugkeer naar Rusland te vrezen dat uw man aangehouden zou worden omdat hij getuige was van het feit dat iemand werd vermoord en omwille van het feit dat hij moslim is. Daarnaast vreesde u nog dat uw man kon worden opgeroepen voor de oorlog en verklaarde u dat er in Rusland een slechte houding was ten aanzien van u omdat u moslim bent. Op 20 oktober 2022 werd uw verzoek ontvankelijk verklaard door het CGVS. Op 2 oktober 2024 nam het CGVS evenwel opnieuw een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofde van u en uw man. U tekende hiertegen beroep aan en de beslissing van het CGVS werd op 19 februari 2025 bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. U tekende hiertegen geen cassatieberoep aan binnen de wettelijk voorzien termijn.*

*Zonder naar uw land van herkomst te zijn teruggekeerd, dienden u en uw man op 5 augustus 2025 een derde verzoek om internationale bescherming in België in. Er dient vastgesteld te worden dat u uw derde verzoek om internationale bescherming opnieuw verbindt aan dat van uw man B. A. (CG: xxxxxxxx). Hij verklaarde in het kader van zijn derde verzoek om internationale bescherming het volgende:*

*[...]*

## **B. Motivering**

*Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.*

*Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.*

*Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.*

*Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.*

*Er dient vastgesteld te worden dat u uw verzoek om internationale bescherming verbindt aan dat van uw man B. A. (CG: xxxxxxxx).*

*Aangezien in het kader van het verzoek van uw man een beslissing niet-ontvankelijk volgend verzoek is genomen, kan ten aanzien van u dezelfde beslissing worden genomen.*

*De beslissing van uw man B. A. (CG: xxxxxxxx) werd als volgt gemotiveerd:*

*[...]*

## **C. Conclusie**

*Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.*

*Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet.*

*Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.*

*Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing ( artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).*

*Ik breng de minister en haar gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of terughrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.  
(...)"*

## 2. Over de rechtspleging

De verwerende partij heeft middels haar nota met opmerkingen van 30 december 2025 de Raad verzocht om de voorliggende zaak te behandelen via een louter schriftelijke procedure.

Artikel 39/73-2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), ingevoegd bij de wet van 30 juli 2021 en in werking getreden op 10 december 2021, voorziet dat de louter schriftelijke procedure voortaan ook kan op verzoek van één van de partijen. Dit artikel luidt als volgt:

*"§ 1. Elke partij kan de Raad verzoeken om gebruik te maken van een louter schriftelijke procedure in, naar gelang van het geval, het verzoekschrift, de nota met opmerkingen, de kennisgeving dat zij geen syntheseseminarie wenst neer te leggen of de syntheseseminarie.*

*Bij toepassing van het eerste lid vermeldt het opschrift van het procedurestuk ook "verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure".*

*§ 2. De griffie stelt de tegenpartij onverwijld op de hoogte van het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure op het zelfde ogenblik dat zij, al naar gelang het geval, een kopie overmaakt van het verzoekschrift, van de nota met opmerkingen, van de kennisgeving dat de verzoekende partij geen syntheseseminarie zal neerleggen of van de syntheseseminarie. Indien de tegenpartij binnen de vijftien dagen na de verzending door de griffie geen bezwaar maakt tegen het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, wordt zij geacht hiermee in te stemmen. In dat geval onderzoekt de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter het beroep bij voorrang en doet hij uitspraak op grond van het administratieve dossier en de procedurestukken, tenzij hij het nodig acht de mondelinge opmerkingen van de partijen te horen, in welk geval artikel 39/74 wordt toegepast.*

*§ 3. Wanneer de kamervoorzitter of de door hem aangewezen rechter instemt met het verzoek tot het gebruik van een louter schriftelijke procedure, stelt hij de partijen hiervan in kennis en stelt hij, bij beschikking, de datum vast waarop de debatten worden gesloten. Deze datum ligt minstens acht dagen na de datum van verzending van de beschikking. Partijen kunnen tot op de dag van het sluiten van de debatten een pleitnota indienen.*

*Indien er een pleitnota wordt ingediend, brengt de griffie deze onverwijld ter kennis aan de tegenpartij. In dit geval wordt het arrest niet eerder gewezen dan acht dagen na de sluiting van de debatten."*

Verzoekers hebben in de voorliggende zaak, nadat zij op 14 januari 2026 door de griffie ter kennis werden gebracht van de nota van de verwerende partij en het verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure, tijdig, zijnde op 16 januari 2026, bezwaar kenbaar gemaakt tegen de behandeling van hun dossier via een louter schriftelijke procedure.

Gelet op het bezwaar van verzoekers wordt dan ook geen toepassing gemaakt van de procedure, voorzien in artikel 39/73-2 van de Vreemdelingenwet.

## 3. Over de ontvankelijkheid van het beroep

In haar nota met opmerkingen en het daarin vervatte verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure van 30 december 2025 wijst de verwerende partij op de laattijdigheid van het ingediende beroep en waardoor het kennelijk onontvankelijk is.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de op 20 november 2025 genomen bestreden beslissingen bij middel van aangetekende brieven aan bpost overhandigd werden op maandag 24 november 2025 met het oog op verzending naar de door verzoekers opgegeven woonplaats. Overeenkomstig artikel 39/57, § 1 en § 2, 2°, van de Vreemdelingenwet en het daarin vervat wettelijk vermoeden begint de *in casu*

geldende beroepstermijn van tien dagen te lopen vanaf de derde werkdag volgend op de overhandiging aan de postdiensten, zijnde donderdag 27 november 2025, waardoor maandag 8 december 2025 de vervaldag is. Het verzoekschrift werd pas nadien, meer bepaald op 10 december 2025, ingediend.

Verzoekers brengen bij hun “*synthese memorie verzoek tot behandeling ter zitting*” van 16 januari 2026 de “*track & trace activiteit*” bij van de aangetekende zending van de bestreden beslissingen. Hieruit blijkt dat de zending pas op 4 december 2025 werd aangeboden, zonder succes evenwel, en dat de zending op 6 december 2025 beschikbaar was in het afhaalpunt en die dag nog werd opgehaald. Hiermee leveren verzoekers aldus het bewijs dat de zending niet op de derde werkdag op de door hen gekozen woonplaats werd aangeboden, maar op een latere datum, zijnde 4 december 2025, waardoor het wettelijk vermoeden weerlegd is en de beroepstermijn dan ook pas begint te lopen de dag volgend op de datum waarop is vastgesteld dat de zending daadwerkelijk op de gekozen woonplaats van de geadresseerde werd aangeboden (RvS 15 mei 2024, nr. 259.729). Aldus werd het verzoekschrift tijdig ingediend.

#### 4. Over de gegrondheid van het beroep

##### 4.1. Het verzoekschrift

4.1.1. In een eerste middel beroepen verzoekers zich op de schending van artikel 4, derde lid, van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de formele motiveringsplicht.

Concreet hekelen verzoekers dat de motivering van de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoeker volledig werd overgenomen in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster, zonder enig afzonderlijk, individueel en persoonlijk onderzoek van het verzoek om internationale bescherming van verzoekster en de elementen die zij in dit kader aanhaalde. Tevens hekelen zij dat er nergens in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster wordt gemotiveerd waarom haar verzoek op die manier wordt behandeld.

4.1.2. In een tweede middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de formele motiveringsplicht.

Te dezen betogen verzoekers dat het klopt dat zij de problemen uit hun vorige verzoeken om internationale bescherming bevestigen in het kader van hun huidige beschermingsverzoeken, en dat dit ook logisch is, aangezien de situatie in hun land van herkomst continu evolueert, waardoor de eerder aangehaalde angsten mee evolueren en dus ook blijven bestaan. Zij hekelen dat de verwerende partij zich in haar motivering beperkt tot stijlformules en geen onderzoek voert naar de situatie in Rusland op dit moment. Volgens hen dient de huidige en evoluerende situatie in Rusland te worden aanvaard als een nieuw element en moeten hun angsten en risico's ten gevolge hiervan meegenomen worden in de beoordeling van hun verzoeken om internationale bescherming, *quod non*. Vervolgens gaan verzoekers in op de verschillende elementen van hun beweerde vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade. Ten eerste, wat betreft de bijgebrachte berichten op sociale media over de mobilisatie in Rusland, hekelen zij dat deze zonder enige concrete inhoudelijke motivering worden afgeschreven met een stijlformule dat zij hiermee geen risico aantonen. Zij opperen dat de oorlogssituatie voortduurt, hetgeen betekent dat ook de vraag naar strijdkrachten actueel is. Luidens het verzoekschrift is er een reëel risico dat verzoeker gedwongen zal worden om zich aan te sluiten bij de voortdurende strijd indien hij moet terugkeren naar Rusland en toont de verwerende partij het tegendeel niet aan, hetgeen wel verwacht kan worden gelet op de samenwerkingsovereenkomst. Ten tweede, wat betreft de overweging van de bestreden beslissingen inzake hun bewering dat verzoeker opnieuw in de gevangenis zal worden gestoken, benadrukken zij dat het ontvluchten van Rusland wel degelijk een reëel risico op het lijden van ernstige schade met zich mee kan brengen in geval van terugkeer. Zij verduidelijken dat het ontvluchten van het land namelijk aanleiding geeft tot vervolging en sancties en dat de overheid ook hier steeds strenger optreedt, hetgeen eveneens een nieuw feit is. Zij verwijzen in deze naar algemene informatie. Zij voegen nog toe dat de situatie ter plaatse schrijnend is en dat de kleinste niet-conformiteit met het regime aanleiding kan geven tot vervolging en sancties. Ten slotte hekelen verzoekers dat de door hen aangehaalde krantenartikelen over de situatie van de moslimgemeenschap in Rusland onterecht worden weggeschreven als niet afdoende om een vrees in hun hoofde aan te tonen, met als enige motivering een verwijzing naar het Algemeen Ambtsbericht van de Nederlandse autoriteiten van 2023. Enerzijds opperen zij dat dit rapport dateert van 2023, terwijl de situatie op heden anders is dan twee jaar geleden, waardoor een loutere verwijzing naar dit bericht niet volstaat. Anderzijds menen zij dat het feit dat enkel “*extremen*” worden vervolgd geen afdoende motivering is. Zij

verduidelijken dat eender welke organisatie of groepering die niet bij de visie van het regime past als extreem wordt aangeduid door de overheid en, onder verwijzing naar algemene informatie, dat bijvoorbeeld de LGBTQ+-beweging tot zo een extreme organisatie gedoopt werd door het regime. Zij besluiten dat de overheid te allen tijde kan beslissen dat hun geloofsgroepering als gevaarlijk dient te worden beschouwd, waardoor zij een risico lopen op vervolging.

4.1.3. Op basis van hetgeen voorafgaat, vragen verzoekers de Raad om de bestreden beslissingen te hervormen en hen de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissingen te vernietigen en het dossier naar het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het commissariaat-generaal) terug te sturen voor bijkomend onderzoek.

#### 4.2. Stukken

4.2.1. Verzoekers voegen ter staving van hun betoog inzake de gegrondheid van hun beroep, benevens de in het verzoekschrift aangehaalde en geciteerde informatie, volgende (bijkomende) stukken bij het voorliggende verzoekschrift:

- attest gezinssamenstelling (stuk 5);
- attest inburgering verzoekster (stuk 6);
- loonfiches verzoeker (stuk 7);
- persmededeling Raad van de EU (stuk 8);
- rapport Amnesty International (stuk 9);
- verklaringen van familieleden en burens (stuk 11).

4.2.2. Verzoekers, noch de verwerende partij leggen verder bijkomende stukken neer inzake de gegrondheid van het beroep.

#### 4.3. Beoordeling van het beroep

4.3.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissingen zijn gesteund en de kritiek van verzoekers daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om *“een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie”* te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de richtlijn 2013/32/EU). Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1, van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, punt 3, van de richtlijn 2013/32/EU.

4.3.2. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de Vreemdelingenwet moet een verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen *“een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing[en] overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing[en] wordt geschonden”* (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798).

Aangaande verzoekers' verwijzing naar artikel 4, derde lid, van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling bij artikel 10 van de wet van 21 november 2017 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van verzoekers om internationale bescherming en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen werd omgezet in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992,

C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffritti, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekers tonen dit *in casu* evenwel niet aan. Zij kunnen derhalve de schending van artikel 4, derde lid, van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

4.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissingen ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissingen worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekers deze motieven kennen en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpen. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voeren zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissingen op motieven moeten steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Dit onderdeel van het enig middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

4.3.4. Verzoekers betwisten de bestreden beslissingen in het geheel niet waar terecht wordt gesteld dat het commissariaat-generaal naar aanleiding van hun tweede verzoeken om internationale bescherming geen bijzondere procedurele noden in hun hoofde heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigden, dat er zich actueel geen bijkomende elementen aandienen, noch worden aangereikt die hier een ander licht op werpen en dat de vorige beoordeling bijgevolg onverkort blijft gelden en dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hun rechten gerespecteerd werden en dat zij in de gegeven omstandigheden hebben kunnen voldoen aan hun verplichtingen.

4.3.5. Verzoekers dienen beroep in tegen de beslissingen van de commissaris-generaal van 20 november 2025, getiteld “*niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)*”, waarbij hun huidige, derde, verzoeken om internationale bescherming niet-ontvankelijk worden verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet.

4.3.6. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissingen zijn genomen, luidt als volgt:

*“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”*

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

Hierbij kan nuttig worden verwezen naar het arrest van 10 juni 2021 waarin het Hof van Justitie (HvJ 10 juni 2021, LH/Staatssecretaris voor Justitie en Veiligheid, C-921/19) verduidelijkt dat artikel 40, leden 2 en 3, van de richtlijn 2013/32 voorziet in een behandeling van volgende verzoeken in twee stappen. In het kader van de eerste, voorafgaande stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in de tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat eveneens twee fasen, waarbij in elke fase andere, door diezelfde bepaling vastgestelde ontvankelijkheidsvoorwaarden worden onderzocht (HvJ 10 juni 2021, nrs. 34-35).

In een eerste fase wordt een volgend verzoek onderworpen aan een voorafgaand onderzoek om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn overgelegd (HvJ 10 juni 2021, nr. 36). Er wordt in deze fase enkel getoetst of er elementen of bevindingen bestaan die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd (HvJ 10 juni 2021, nr. 50). In het arrest van 9 september 2021 verduidelijkt het Hof van Justitie dat dit elementen of bevindingen omvat die zich hebben voorgedaan na de definitieve beëindiging van de procedure die betrekking had op het vorig verzoek, alsook

de elementen of bevindingen die reeds bestonden vóór de beëindiging van de procedure, maar waarop de verzoeker zich niet heeft beroepen (HvJ 9 september 2021, XY/Bundesamt für Fremdenwesen und Asyl, C-18/20, nr. 44).

Slechts indien er daadwerkelijk sprake is van dergelijke nieuwe elementen of bevindingen ten opzichte van het eerste verzoek om internationale bescherming, wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgende verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3, van de richtlijn 2013/32. In deze tweede fase wordt nagegaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet (HvJ 10 juni 2021, nr. 37).

De Raad herinnert eraan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing, of wanneer de verzoeker nieuwe elementen aanbrengt die afbreuk doen aan de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

De voorbereidende werken verduidelijken verder dat de kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing of wanneer de veiligheids- of mensenrechtensituatie in het land van herkomst van de verzoeker dermate is gewijzigd dat er zich in voorliggend geval een nood aan internationale bescherming opdringt. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen.

De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St.* Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

4.3.7. De Raad stelt vast dat verzoekers in het kader van hun huidige (derde) verzoeken om internationale bescherming blijven vasthangen aan de problemen die zij aanhaalden in het kader van hun vorige verzoeken om internationale bescherming. Concreet verklaren zij te vrezen geviseerd te worden omwille van hun bekering tot de islam, alsook dat zij vrezen dat verzoeker naar Oekraïne gestuurd zal worden of opnieuw opgesloten zal worden omdat hij eerder al werd veroordeeld (administratief dossier, verklaring volgend verzoek *d.d.* 5 november 2025 verzoeker, punt 17, 19 en 20 en verklaring volgend verzoek *d.d.* 5 november 2025 verzoekster, punt 17, 19, 20).

Ter staving van hun huidige beschermingsverzoeken legden verzoekers volgende stukken neer: video's en een afbeelding over de situatie van moslims in Rusland, krantenartikelen over de situatie van moslims in Rusland en een *Instagram*-post over de mobilisatie (administratief dossier, map documenten).

Bij hun verzoekschrift voegen verzoekers, voor wat betreft de gegrondheid van hun beroep, volgende documenten: een attest van gezinssamenstelling, een attest van inburgering van verzoekster, loonfiches van verzoeker, een persmededeling van de Raad van de EU, een rapport van Amnesty International en verklaringen van familieleden en burens.

De kernvraag is of deze elementen niet alleen kunnen worden gekwalificeerd als nieuwe elementen, maar ook als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoekers voor erkenning als vluchteling of voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in aanmerking komen.

4.3.8. In de bestreden beslissingen wordt op omstandige wijze gemotiveerd dat de volgende, derde, verzoeken om internationale bescherming van verzoekers niet-ontvankelijk moeten worden verklaard omdat verzoekers geen nieuwe elementen of feiten aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire

bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komen en dat het commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekers het niet eens zijn met de motieven van de bestreden beslissingen, doch de Raad stelt vast dat zij in wezen niet verder komen dan het herhalen van hun vrees en eerder afgelegde verklaringen, het volharden in het beschikken over nieuwe elementen, het formuleren van algemene beweringen en het bekritisseren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de gedane bevindingen niet weerleggen, noch ontkrachten.

4.3.9. De Raad stelt vast dat verzoekers zich in het kader van hun huidige verzoeken om internationale bescherming grotendeels berusten op dezelfde elementen die zij reeds aanhaalden in het kader van hun eerste en tweede beschermingsverzoeken, zijnde een vrees omwille van hun bekering tot de islam, een vrees dat verzoeker zal worden gemobiliseerd voor de oorlog in Oekraïne en een vrees dat verzoeker zal worden opgesloten omwille van zijn eerdere veroordeling.

In deze wijst de Raad erop dat de commissaris-generaal, in het kader van verzoekers' eerste verzoeken om internationale bescherming, op 22 oktober 2020 besloot tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat zij niet aannemelijk maakten een nood aan internationale bescherming te hebben omwille van hun bekering tot de islam en evenmin aannemelijk maakten dat verzoeker, al dan niet omwille van zijn religie, opnieuw in de gevangenis zal terechtkomen. Deze beslissingen en beoordeling werd bevestigd door de Raad bij arrest nr. 260 031 van 2 september 2021. Verzoekers dienden tegen dit arrest geen cassatieberoep in. Op 2 oktober 2024 werden ook de tweede verzoeken om internationale bescherming van verzoekers door de commissaris-generaal afgesloten met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit omdat zij hun vrees omwille van hun bekering niet aannemelijk maakten, hun verklaringen over verzoekers problemen omwille van de wantoestanden waarvan hij in de gevangenis getuige was niet geloofwaardig waren, zij niet aannemelijk maakten dat zij nood hebben aan internationale bescherming louter omdat zij terugkeerders zijn en zij niet aannemelijk maakten dat verzoeker gemobiliseerd zal worden in het kader van de oorlog in Oekraïne. In zijn arrest nr. 321 959 van 19 februari 2025 bevestigde de Raad deze beslissingen en beoordeling en verzoekers dienden hiertegen geen cassatieberoep in. Bijgevolg resten er hen geen beroepsmogelijkheden meer met betrekking tot hun vorige verzoeken om internationale bescherming en staat de beoordeling ervan vast, behoudens voor zover er, wat hen betreft, kan worden vastgesteld dat er een nieuw element aanwezig is in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, dat de kans minstens aanzienlijk vergroot dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komen, hetgeen evenwel niet het geval is, zoals hierna zal blijken.

De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "*nieuw*" zijn in de zin dat zij "*de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt*", m.a.w. of ze van die aard zijn dat ze tot een andere beslissing kunnen leiden dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad herinnert er voorts aan dat hij niet de bevoegdheid heeft om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, tenzij de verzoeker nieuwe elementen of feiten aanbrengt of aan de orde zijn die afbreuk doen aan de determinerende motieven van de eerdere weigeringsbeslissing. Dit neemt echter niet weg dat de Raad bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

Verzoekers kunnen, gelet op het voorgaande, gevolgd worden dat er sprake kan zijn van nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet, indien zij aannemelijk maken dat de door hen in het kader van hun eerdere beschermingsverzoeken aangehaalde elementen anders dienen beoordeeld te worden door een gewijzigde situatie in hun land van herkomst. Zij slagen hier, gelet op hetgeen volgt, echter geenszins in.

Waar verzoekers aanhalen dat de situatie voor moslims in Rusland ondertussen erger is geworden en zij in dit verband meerdere video's en krantenartikelen neerleggen, oordeelt de Raad dat zij hiermee geen afbreuk kunnen doen aan de beoordeling die in dit verband gedaan werd in het kader van hun vorige beschermingsverzoeken, waarbij geoordeeld werd dat uit algemene informatie bleek dat moslims in Rusland kunnen worden vervolgd omwille van hun religie, doch ook dat niet elke bekeerde moslim in Rusland vervolging dient te vrezen en zij niet aannemelijk maken dat dit bij hen wel het geval is. Uit de bestreden beslissingen volgt dat de commissaris-generaal meent dat de door hen bijgebrachte informatie en video's geenszins aantonen dat er (intussen) in Rusland sprake is van veralgemeende en systematische vervolging

van moslims. Verzoekers ondernemen in het verzoekschrift niet de minste concrete poging om het tegendeel aan te tonen. Bovendien blijkt uit de door de verwerende partij in het kader van de administratieve procedure van hun huidige beschermingsverzoeken bijgebrachte landeninformatie, zijnde het Nederlands Algemeen Ambtsbericht inzake de Russische Federatie van 2023, eveneens dat er geen sprake is van systematische vervolging van moslims in de Russische Federatie, dat, integendeel, de islam algemeen geaccepteerd en gereguleerd wordt door de autoriteiten en dat er wel hard en repressief wordt opgetreden tegen specifieke extremistische groeperingen van de islam. Wat betreft het gestelde in het verzoekschrift dat het door de verwerende partij in de bestreden beslissingen aangehaalde rapport dateert van 2023, merkt de Raad op dat verzoekers – mede gelet op het voorgaande – geen andersluidende informatie bijbrengen en dus niet aantonen dat dit rapport niet langer actueel is. Ook kunnen verzoekers niet gevolgd worden in hun betoog dat in Rusland thans elke organisatie of groepering die niet bij de visie van het regime past als extreem wordt aangeduid, zoals gebeurd is bij de LGBTQ+-gemeenschap en dat de overheid te allen tijde kan beslissen dat de geloofsgroepering van verzoekers, zijnde moslims, als gevaarlijk moet worden beschouwd. Zij geven immers niet de minste concrete indicatie dat de Russische autoriteiten de islamitische geloofsgemeenschap als dusdanig zullen behandelen. Uit de beschikbare informatie blijkt enkel dat specifieke extremistische groeperingen van de islam kunnen geviseerd worden. Daarnaast slagen verzoekers er niet in aan te tonen dat zij in het bijzonder zullen geviseerd worden omwille van hun bekering tot de islam. De door hen tijdens de administratieve procedure bijgebrachte informatie en video's hebben volgens de commissaris-generaal geen betrekking op henzelf en kunnen geen persoonlijke vrees in hun hoofde aannemelijk maken. Zij tonen het tegendeel niet aan in het verzoekschrift. In deze dient ook ingegaan te worden op verzoeksters verklaring dat hun kinderen geen Russische namen hebben en daardoor riskeren gepest of vernederd te worden door andere kinderen (administratief dossier, verklaring volgend verzoek verzoekster, vraag 23). De commissaris-generaal oordeelt hierover terecht dat deze feiten onvoldoende zwaarwichtig zijn om te kunnen aanmerken als vervolging of ernstige schade.

Verder herhalen verzoekers dat zij vrezen dat verzoeker zal worden gemobiliseerd in het kader van de oorlog in Oekraïne en zij legden tijdens de administratieve procedure een *Instagram*-post neer ter staving hiervan. Het gestelde in de bestreden beslissingen dat zij hiermee niet aannemelijk maken dat verzoeker een risico loopt te worden gemobiliseerd in het kader van de oorlog in Oekraïne, betreft – in weerwil tot het gestelde in het verzoekschrift – geenszins een loutere stijlformule, doch wel een verwijzing naar de definitieve beoordeling in dit verband in het kader van hun tweede verzoeken om internationale bescherming. Hierin kwam naar voren dat uit algemene informatie blijkt dat algemeen gezien het louter aanhalen van een vrees gemobiliseerd te worden of het loutere feit geen gehoor te hebben gegeven aan een oproeping niet volstaat, daar de gedeeltelijke mobilisatie van de herfst van 2022 afgerond is en er geen indicaties zijn dat er een nieuwe mobilisatie op komst is en er geen strafrechtelijke aansprakelijkheid gekoppeld wordt aan het weigeren gevolg te geven aan een oproeping tot mobilisatie, en dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat er in zijn specifiek geval wel een nood aan internationale bescherming bestaat in dit verband, gelet op het feit dat hij nooit werd opgeroepen. Verzoekers brengen in hun verzoekschrift geen algemene informatie, noch enige andere elementen bij die afbreuk doen aan deze eerdere beoordeling. Volgens verzoekster gaat de door haar neergelegde *Instagram*-post over de gedeeltelijke mobilisatie (administratief dossier, verklaring volgend verzoek d.d. 5 november 2025 verzoekster, punt 19). Zij verduidelijkt echter niet hoe de inhoud ervan afbreuk zou kunnen doen aan voormelde beoordeling van hun eerdere, tweede beschermingsverzoeken.

Voorts oordeelt de Raad dat het louter hernemen van hun bewering, dat zij vrezen dat verzoeker opnieuw in de gevangenis zal opgesloten worden omwille van zijn eerdere veroordeling, geen afbreuk doet aan het feit dat er reeds in het kader van de eerste beschermingsverzoeken van verzoekers werd geoordeeld dat er geen indicaties voorhanden zijn dat verzoeker, al dan niet omwille van zijn religie, opnieuw zou worden opgesloten in Rusland. Verder wijst de Raad, samen met de verwerende partij, erop dat er in het kader van hun tweede beschermingsverzoeken werd geoordeeld dat er geen geloof wordt gehecht aan verzoekers problemen omwille van de wantoestanden waarvan hij in de gevangenis getuige was. Bovendien voegt de commissaris-generaal in de bestreden beslissingen terecht toe dat een nieuwe gevangenisstraf logischerwijs niet aan de orde is indien verzoeker geen nieuw feit pleegt. Waar verzoekers in het verzoekschrift betogen dat verzoeker wel degelijk een risico loopt te worden opgesloten bij terugkeer naar Rusland omdat het louter ontvluchten van het land reeds aanleiding kan geven tot vervolging of sancties en de kleinste niet-conformiteit met het regime hier eveneens aanleiding toe kan geven, verwijst de Raad naar het voorgaande, alsook naar de beoordeling in het kader van verzoekers' tweede verzoeken om internationale bescherming. Hierin werd geoordeeld dat verzoekers niet aannemelijk maakten dat zij een nood aan internationale bescherming hebben louter omdat zij als terugkeerders zouden worden gezien in hun land van herkomst en dit zowel gelet op algemene informatie waaruit blijkt dat men geenszins, louter omwille van een verblijf in het Westen of het aldaar indienen van een verzoek om internationale bescherming, een risico loopt op vervolging of ernstige schade bij terugkeer naar Rusland, als gelet op hun persoonlijke situatie. De door verzoekers in hun verzoekschrift in dit verband aangehaalde informatie ligt in lijn met de informatie waarop voormelde beoordeling gebaseerd werd. Hiermee maken zij evenmin aannemelijk dat er in hun specifiek geval wel een risico op vervolging of ernstige schade bestaat.

Vervolgens stelt de Raad vast dat verzoekers bij hun verzoekschrift en hun “*synthese memorie verzoek tot behandeling ter zitting*” verschillende documenten voorleggen over hun integratie en leven in België, zijnde een inburgeringsattest en karakterschetsen voor verzoekster en loonfiches van verzoeker (stukken 6 en 7, bij verzoekschrift en stuk 12 bij “*synthesememorie*”). De Raad oordeelt dat verzoekers met deze documenten geenszins afbreuk kunnen doen aan de eerdere beoordeling in het kader van hun tweede beschermingsverzoeken dat zij niet aannemelijk maken dat zij persoonlijk als terugkeerder een nood aan internationale bescherming hebben ten aanzien van Rusland. Bovendien benadrukt de Raad dat hun pogingen tot integratie in België lovenswaardig zijn, maar op zich geen aanleiding kunnen geven tot de toekenning van internationale bescherming en dan ook geen element is dat de kans op internationale bescherming aanzienlijk vergroot.

Voorts, wat betreft de door verzoekers bij hun verzoekschrift gevoegde algemene informatie (stukken 8 en 9, bij verzoekschrift) – die, in tegenstelling tot de in het verzoekschrift louter aangehaalde en geciteerde informatie, door verzoekers niet besproken wordt in het hierboven behandeld betoog – merkt de Raad op dat deze grotendeels geen betrekking heeft op de situatie van verzoekers en aldus niet van aard is afbreuk te doen aan het voormelde. Het rapport van *Amnesty International* heeft immers voornamelijk betrekking op de situatie in de Noordelijke Kaukasus, terwijl zij afkomstig zijn uit Kolomna. Zij maken geenszins aannemelijk dat deze situatie ook op hen van toepassing is. Bovendien heeft de persmededeling van de Raad van de Europese Unie betrekking op de situatie van politieke dissidenten, en meer in het bijzonder op sancties tegen personen, verantwoordelijk voor mensenrechtenschendingen tegen (bepaalde) politieke dissidenten. Mede gelet op het voorgaande, maken verzoekers niet aannemelijk dat dit op hen van toepassing is. In zoverre voormelde rapporten wel melding maken van algemene informatie die op hen van toepassing is, stelt de Raad vast dat verzoekers geenszins verduidelijken hoe dit afbreuk zou kunnen doen aan voormelde beoordeling. Deze rapporten betreffen dan ook geen nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet.

Tot slot oordeelt de Raad nog dat de door verzoekers bij hun verzoekschrift gevoegde verklaringen van familieleden en burens (met voor eensluidend verklaarde vertaling; stuk 11, bij verzoekschrift) evenmin van aard zijn afbreuk te doen aan de voormelde beoordeling en evenmin gezien kunnen worden als nieuwe elementen in de zin van artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet. Aan dergelijke getuigenissen van vrienden of familieleden kan geen bewijswaarde worden toegekend. Er zijn immers geen garanties over wie dergelijke brieven heeft opgesteld en of deze personen de waarheid spreken.

4.3.10. Volledigheidshalve merkt de Raad op dat zowel de door verzoekers tijdens de administratieve procedure neergelegde documenten, als deze die zij tijdens de onderhavige beroepsprocedure voorleggen, hierboven reeds behandeld werden, met uitzondering van het attest van gezinssamenstelling die zij bij hun verzoekschrift voegen (stuk 5, bij verzoekschrift). Dit attest toont louter hun gezinssamenstelling aan, hetgeen in het voorgaande geenszins betwist wordt. Ook op zichzelf kan hieruit geenszins een nood aan internationale bescherming worden afgeleid.

4.3.11. Verzoekers slagen er, gelet op het geheel van wat voorafgaat, niet in om nieuwe elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komen voor de erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. Derhalve heeft de commissaris-generaal terecht besloten om de derde beschermingsverzoeken van verzoekers *in casu* niet-ontvankelijk te verklaren. Aangezien artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet niet is geschonden, moet er geen inhoudelijk onderzoek worden gevoerd naar materiële voorwaarden voor internationale bescherming voorzien in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.3.12. Verder oordeelt de Raad dat verzoekers niet kunnen gevolgd worden in hun betoog dat door het nemen van een loutere volgbeslissing voor verzoekster er geen afzonderlijke, individuele beoordeling van haar beschermingsverzoek heeft plaatsgevonden en zij simpelweg volledig aan de kant wordt geschoven.

Uit zowel de stukken opgenomen in het administratief dossier als de inhoud van het voorliggend verzoekschrift blijkt duidelijk en genoegzaam dat verzoekster zich in het kader van haar huidig verzoek om internationale bescherming integraal beroept op dezelfde asielmotieven als deze die door haar echtgenoot, verzoeker, werden aangevoerd in het kader van diens huidig verzoek om internationale bescherming. Verzoekster betwist zulks verder niet en heeft dit ook uitdrukkelijk bevestigd tijdens haar persoonlijk onderhoud. Bijgevolg vermocht de verwerende partij betreffende deze asielmotieven in de bestreden beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoekster wel degelijk op dienstige wijze integraal te verwijzen naar en te citeren uit de beslissing die werd genomen ten aanzien van verzoeker. Dit geldt nog des te meer nu in de beslissing die de verwerende partij nam ten aanzien van verzoeker niet alleen rekening wordt gehouden met de verklaringen die hij aflegde, doch ook – waar nodig – uitdrukkelijk werd verwezen naar en rekening gehouden met specifieke verklaringen die verzoekster aflegde, waardoor deze beslissing aldus ook deels op de verklaringen van verzoekster is gebaseerd.

Verzoekers duiden daarenboven op generlei wijze over welke van verzoeksters verklaringen de verwerende partij *in casu* dan wel bijkomend had moeten motiveren, welke elementen nader en op individuele wijze aan bod hadden moeten komen bovenop de in de bestreden beslissingen opgenomen motieven en op welke wijze zulks (mogelijks) een invloed had kunnen hebben op de beoordeling van haar verzoek om internationale bescherming en de uitkomst van de ten aanzien van haar genomen bestreden beslissing. Evenmin formuleren zij enige bijkomende, persoonlijke vrees of reiken zij zelf enige bijkomende informatie in dit verband aan.

Aldus kan geenszins worden aangenomen dat de verwerende partij zou hebben nagelaten om verzoeksters eigen individuele situatie en elementen te onderzoeken.

Bovendien werd er in de bestreden beslissing genomen ten aanzien van verzoekster wel degelijk en afdoende verwezen naar het feit dat zij haar derde verzoek om internationale bescherming verbindt aan dat van haar echtgenoot, verzoeker, ter motivering van het feit dat ten aanzien van haar eveneens een beslissing niet-ontvankelijk verzoek wordt opgenomen en dat hiervoor integraal verwezen wordt naar de motieven van de voor verzoeker genomen beslissing.

4.3.13. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal op zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers bij de Dienst Vreemdelingenzaken de kans kregen om hun verklaringen met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van hun huidige (volgende) verzoeken toe te lichten en nieuwe documenten voor te leggen. De beslissing om de verzoeker die een volgend verzoek indient al dan niet persoonlijk te horen behoort overeenkomstig artikel 57/5<sup>ter</sup>, § 2, 3°, van de Vreemdelingenwet tot de soevereine appreciatiebevoegdheid van de commissaris-generaal. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissingen heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier en op alle dienstige stukken. Op basis van deze gegevens werd geconcludeerd dat verzoekers in het kader van hun huidige, volgende, verzoeken om internationale bescherming geen nieuwe elementen aanbrengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of voor subsidiaire bescherming, in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet, in aanmerking komen. De commissaris-generaal heeft de (derde) verzoeken om internationale bescherming van verzoekers op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissingen genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden.

4.3.14. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekers niet aannemelijk maken dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

4.3.15. Waar verzoekers in ondergeschikte orde vragen om de bestreden beslissingen te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om beslissingen van de commissaris-generaal houdende een niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek) te vernietigen om redenen, vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, tonen verzoekers echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissingen die door de Raad niet kan worden hersteld, noch tonen zij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming in de voorliggende zaken zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie juni tweeduizend zesentwintig door:

V. SERBRUYNS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

V. SERBRUYNS